

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 18.03.2011. године

Предмет бр. 05/07

Славко ВУЛИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 18. марта 2011. године уз присуство следећих чланова:

г. Пола ЛЕМЕНСА, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Након што је забележила повлачење г. Марека НОВИЦКОГ са заседања на случају у складу са Правилном 12 Пословника,

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 измењене и допуњене Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, доноси следеће одлуке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 15. септембра 2007. године и уписана 18. октобра 2007. године. На почетку поступка пред Саветодавном комисијом за људска права (Комисија), жалиоца је заступао Праксис, невладина организација са седиштем у Београду, Србија. Жалилац је касније одлучио да сам себе заступа пред Комисијом.

2. Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) 7. фебруара 2008. године, дајући му прилику да достави примедбе у име УНМИКА-а о прихватљивости и меритуму у складу са Правилем 30 Пословника Комисије. СПГС није искористио ову прилику.
3. Дана 7. маја 2008. године, Комисија је прогласила жалбу прихватљивом.
4. Дана 9. маја 2008. године, Комисија је проследила предмет СПГС-у у складу са чланом 11.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, да би добила одговор од УНМИК-а о меритуму предмета.
5. 16. септембра 2008. године, СПГС је доставио одговор, приложивши допис од КАИ од 4. септембра 2008. године, и позвао Комисију да затражи податке директно од КАИ као организације која је дошла на место ДСИП-а. 25. септембра и 6. октобра 2008. године, Комисија је проследила примедбе СПГС-а жалиоцу ради одговора.
6. 15. октобра 2008. године, жалилац је доставио одговор са примедбама и додатним информацијама.
7. 29. октобра 2008. године, Комисија је затражила примерке списка од КАИ који се односе на захтев жалиоца. 17. новембра 2008. године, КАИ је доставила потпуни спис предмета.
8. 17. децембра 2008. године, Комисија је од КАИ затражила додатне информације. КАИ је доставила одговор 14. јануара 2009. године и нагласила да је вољна да помогне жалиоцу у решавању његовог предмета по посебном основу.
9. Комисија је проследила жалиоцу писмо од КАИ 23. јануара 2009. године. Дана 12. фебруара 2009. године, жалилац је доставио одговор.
10. 18. маја 2009. и 11. јуна 2009. године, жалилац је доставио додатне информације Комисији.
11. 17. јуна 2009. године, Комисија је увидела да су жалилац и КАИ постигли договор у вези са спровођењем одлуке у предмету жалиоца. Одлука је затим спроведена 24. јуна 2009. године.
12. Након спровођења одлуке, Комисија је затражила одговор од жалиоца о томе да ли он жели да настави са предметом пред Комисијом. Жалилац је назначио да жели да настави са жалбом.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

A. Чињенице пре доношења одлуке о прихватљивости од стране Комисије

13. Жалилац је имао стално пребивалиште на Косову, а затим је живео као расељено лице у Србији.
14. Пре сукоба, жалилац је живео са својом породицом у селу Рудице у општини Клина, у кући свог покојног оца. На истој парцели постојала је и друга кућа, која је такође припадала породици. Жалилац је напустио Косово у јуну 1999. године. Након његовог одласка, у прву кућу се уселило треће лице са својом породицом. Друга кућа је била оштећена па тиме и неусељива. Као што ће и бити објашњено испод, чињеница да су обе куће биле лоциране на истој парцели, са истим катастарским бројем, била је извор забуне властима које су се бавиле захтевом жалиоца за повраћај његове имовине.
15. Дана 2. маја 2002. године, жалилац је поднео жалбу Дирекцији за стамбена и имовинска питања (ДСИП), тражећи повраћај имовине. Жалба се тичала прве куће која је изнад поменутог (§ 14), али је жалилац такође поменуо и постојање друге куће.
16. ДСИП-ова Комисија за стамбене и имовинске захтеве (КСИЗ) донела је одлуку 29. априла 2005. године, којом одобрава захтев жалиоца и одлучује да је жалилац имао неоспорно право поседовања над имовином пре 24. марта 1999. године. Међутим, у одлуци се такође напомиње да је „стамбена имовина за коју је поднет захтев уништена након што је жалилац изгубио власништво над њом и да је парцела сада празна“.
17. Дана 7. јула 2005. године, жалилац је поднео захтев за поновним разматрањем против одлуке од 29. априла 2005. године. Поменуо је да је посетио своју имовину 1999., 2003. и 2005. године, и да је приметио да је спорна кућа била нетакнута, а да је у њој живела друга породица од 1999. године. Насупрот томе, друга кућа на истој парцели је била спаљена. Међутим, зидови и плафон те куће су сачувани, тако да је породица која је живела у првој кући користила другу кућу за смештај стоке. Према жалиоцу, КСИЗ је засновала своју одлуку на материјалној грешци.
18. КСИЗ је одобрила захтев за поновно разматрање одлуком од 16. новембра 2006. године. Прихватила је да спорна имовина није била уништена и да се заправо друга страна бесправно уселила у њу. КСИЗ је такође напоменула да тренутни станар куће није доказао да има икакво право над имовином, већ је само наговестио да он и његова породица немају друго место за живот.
19. Дана 10. јануара 2007. године, и жалилац и станар су били обавештени о одлуци о поновном разматрању.
20. 11. јануара 2007. године, жалилац је поднео захтев за повраћај имовине.
21. 20. фебруара 2007. године, секретар суда Косовске агенције за имовину (КАИ), коју је у међувремену наследила ДСИП, издао је судски налог за избацивање.

22. КАИ је покушала да спроведе избацивање 28. фебруара 2007. године. Међутим, суседи су рекли службенику КАИ да је покушавао да изврши избацивање на имовини која је припадала другој особи, па је службеник упућен на уништenu кућу. Службеник је затражио од КАИ да контактира жалиоца и да га пита о имовинској ситуацији за обе куће, али се такав контакт није могао успоставити. Службеник је тада запечатио уништenu кућу. Дана 1. марта 2007. године, један дан пре него што је требало да преузме кључеве од КАИ, жалилац је дошао из Београда да посети своју имовину и установио да је она још увек насељена. Из тог разлога није преузео кључеве, већ се жалио КАИ на чињеницу да није извршила избацивање.
23. Тада је заказано друго избацивање за 19. април 2007. године. КАИ је контактирала жалиоца 10. марта 2007. године да би га обавестила о датуму избацивања. Жалилац је могао да преузме кључеве своје имовине 20. априла 2007. године. Према КАИ, она је обавестила жалиоца да ће се имовина сматрати поново преузетом на дан 20. април 2007. године, било да је жалилац преузео кључеве или не. КАИ је такође навела да је жалилац био обавештен да КАИ неће извршити поновно избацивање након 72 часа од првобитног избацивања у случају да је имовина поново насељена. Након тог датума, за избацивање ће бити одговорна полиција. КАИ наводи да је друго избацивање спроведено успешно на заказани датум када су браве замењене, а имовина запечаћена. Затим су кључеви депоновани у регионалној канцеларији КАИ у Пећи, како је и договорено. Међутим, жалилац није преузео кључеве. Поново, жалилац наводи да је дан раније када је требало да преузме кључеве од КАИ, посетио своју имовину и установио да је још увек насељена.
24. Дана 23. априла 2007. године, жалилац је обавестио КАИ да је имовина још увек насељена. КАИ се сложила да по „посебном основу“ изврши још једно избацивање „на основу тога што [жалилац] није био у могућности да обезбеди помоћ полиције за поновно враћање власништва над имовином“. Треће избацивање је заказано за 19. јун 2007. године. Дана 25. маја 2007. године, КАИ је обавестила жалиоца да ће кључеви бити спремни за преузимање 20. јуна 2007. године. КАИ наводи да је треће избацивање успешно спроведено на заказани датум када су браве замењене, а имовина запечаћена. Затим су кључеви депоновани у регионалној канцеларији КАИ у Пећи, како је и договорено. Међутим, жалилац није преузео кључеве. Поново, жалилац наводи да је дан раније када је требало да преузме кључеве од КАИ, посетио своју имовину и установио да је још увек насељена.
25. Дана 9. августа 2007. године, Праксис је у име жалиоца послао писмо КАИ, у коме их обавештава да је имовина још увек насељена од стране бесправног станара и затражио од њих да спроведу избацивање. Не постоји запис о одговору од КАИ поводом овог дописа.
26. Дана 28. новембра 2007. године, Праксис је поново контактирао КАИ у име жалиоца, обавештавајући их да исти бесправни станар и даље живи на имовини и захтевајући од КАИ да поврати власништво над имовином. КАИ је обавестила Праксис да се њена надлежност над предметом завршила и да је он сада био питање агенција које спроводе закон.
27. 12. фебруара 2008. године, Праксис је поново контактирао КАИ тражећи помоћ за предмет жалиоца. 3. марта 2008. године, КАИ је пристала да поврати власништво над

имовином пошто жалилац није био у могућности да обезбеди помоћ полиције. Тада је жалилац затражио да и он буде присутан током избацивања. КАИ је одбила овај захтев, по основу да њена стандардна радна процедура забрањује да носиоци имовинског права присуствују избацивањима из безбедносних разлога. Међутим, КАИ је навела да жалилац може да преузме кључеве истог дана из локалне полицијске станице. Жалилац се није сложио са овом процедуром и као резултат тога избацивање није извршено. КАИ је тада предложила да жалилац контактира полицију да они изврше избацивање, или као алтернативу, да пристане да следи протокол КАИ.

Б. Чињенице после доношења одлуке о прихватљивости од стране Комисије

28. Жалилац наводи да је крајем јуна 2008. године контактирао полицију у Клини ради помоћи за избацивање бесправног станара. Међутим, полиција га је обавестила да треба да се обрати КАИ, пошто је она била надлежни орган за тај предмет, а „полиција може да реагује само у случају да је имовина поново насељена“.
29. У августу 2008. године, жалилац је посетио имовину током „Иди и види“ посете, коју је организовао Дански савет за избеглице, још једна НВО. Током посете, жалилац је поново видео породицу која је бесправно живела у његовој кући како обавља послове у башти. Он тврди да му је током посете било дозвољено да посети само изгорелу кућу на својој имовини, али не и настањену кућу.
30. У писму Комисији од 15. октобра 2008. године, жалилац је затражио да Комисија нареди КАИ да „изда потврду у писаној форми о извршеном избацивању након преузимања кључева, како бих могао да се обратим полицији у случају поновног настањења у мојој имовини“.
31. Дана 17. децембра 2008. године, Комисија је проследила писмо жалиоца КАИ ради добијања одговора. 14. јануара 2009. године, она је добила одговор у коме је КАИ поновила да је вољна да помогне жалиоцу по посебном основу, све док се жалилац повинује стандардним радним процедурама за једно такво избацивање.
32. Жалилац је одговорио Комисији 12. фебруара 2009. године, назначујући да је вољан да не буде присутан током избацивања, само уколико представници Комисије и КАИ буду присутни током избацивања и да КАИ достави кључеве жалиоцу у присуству представника Комисије, директно испред куће након избацивања. Комисија је прописно проследила одговор жалиоцу и назначила да неће бити у могућности да испуни жалиочев захтев који се тиче присуства представника, јер је таква улога ван овлашћења Комисије.
33. Жалилац наводи да је током фебруара 2009. године учествовао на састанку Општинске радне групе за општину Клина, на којој су присуствовали представници општине, Високи комесар Уједињених нација за избеглице (УНХЦР) и удружење Глас Косова. Током овог састанка, договорено је да ће бесправном станару бити дозвољено да остане у кући жалиоца све док се овај не врати у село Рудице. Када се прва група повратника буде вратила, Општина ће иселити породицу која се настанила у кући. Жалилац такође напомиње да је договорено да ће он бити део ове прве групе повратника. Он ће такође бити у могућности да се усели у своју кућу, заједно са

осталим повратницима. Потоњи ће остати тамо привремено, у зависности од реконструкције њихових кућа.

34. Током састанка Општинске радне групе одржаног 29. априла 2009. године, на коме су присуствовали представници Општине, Програма развоја Уједињених нација (УНДП), УНХЦР-а, Данског савета за избеглице, КФОР-а, Косовског министарства за заједнице и повратак и удружења интерно расељених лица „Божур“, координатор пројекта УНДП-а је наводно предложио да жалилац уступи породици која се бесправно населила 5 ара земље пошто су они социјално угрожена категорија. Тада би могла бити изграђена кућа за ту породицу, а питање њиховог удомљавања би било решено. УНДП и Општина би тада заједнички реновирани изгорелу кућу жалиоца. Жалилац тврди да су координатор Општине и представник УНДП-а наставили да врше притисак на њега да прихвати понуду након што се званични састанак завршио. Жалилац је одбио понуду, напомињући да жели да се бесправни станар исели. Наводно је жалиоцу речено да ће, уколико не буде био у могућности да обезбеди избацивање станара и његове породице, бити искључен из пројекта повратка.
35. Дана 7. маја 2009. године, прва група повратника се вратила у село Рудице. Жалилац није био међу њима. Истог дана Праксис је послао писмо УНХЦР-у и ОЕБС-у у коме захтева да по један представник из сваке организације буде присутан током избацивања које спроводи КАИ, како би се осигурало да се то и догоди. Само ако се УНХЦР или ОЕБС сложе са тим, жалилац ће контактирати КАИ да закаже избацивање. Међутим, УНХЦР је одбио да буде присутан током избацивања, а ОЕБС није одговорио на писмо.
36. 11. јуна 2009. године, жалилац је поново контактирао КАИ, достављајући преглед чињеничних околности до тог времена и тражећи од КАИ да му дозволи да буде присутан током избацивања или, по избору, да КАИ изда потврду након избацивања, којом би назначила да је избацивање обављено и да је имовина запечаћена.
37. Након телефонског разговора између жалиоца и КАИ од 15. јуна 2009. године и писма послатог од стране КАИ 16. јуна 2009. године, жалилац и КАИ су се 17. јуна 2009. године договорили уз обострану сагласност о току акције која се тиче избацивања. Избацивање би се извршило 24. јуна 2009. године уз присуство Руководиоца извршилачке јединице КАИ, уз присуство представника Праксиса. Жалилац би посматрао избацивање из друге куће која је под реконструкцијом. Након избацивања, Руководилац извршилачке јединице, Руководилац тима за избацивање и представник Праксиса ће се срести са жалиоцем у тој кући, ради потписивања документације и примопредаје кључева.
38. Дана 24. јуна 2009. године, избацивање је извршено како је то горе и описано, а жалилац је примио кључеве од своје имовине.

III. ЖАЛБА

39. Жалилац се жали да је дужина поступка у његовом предмету, укључујући и извршење одлуке КСИЗ-а, била некомпатибилна са правом на одлуку у оквиру разумног

временског рока према гаранцијама из члана 6 § 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП).

40. Жалилац се даље жали на чињеницу да је, на датум подношења жалбе, неизвршавањем одлуке занемарено његово право власништва и да је то довело до *de facto* експропријације. У том погледу он се позива на кршење члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП.
41. Жалилац такође тврди да је у то време био спречен да приступи и врати власништво над својим домом, и да слободно ужива у свом приватном простору. Према њему, УНМИК није успео да заштити његово право на поштовање дома и приватног живота и КАИ се умешала у ова права без ваљаног оправдања. У том погледу он се позива на кршење члана 8 ЕКЉП.
42. Жалилац напослетку тврди да изнад поменута немогућност спровођења одлуке у његову корист утиче на „ефикасност“ механизма ДСИП/КСИЗ-а као правног лека у стамбеним и имовинским споровима. Ниједан други правни лек није доступан. У том погледу он се позива на кршење члана 13 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

A. Наводно кршење члана 6 § 1 из ЕКЉП

1. Применљивост члана 6 § 1 ЕКЉП

43. **Као почетно питање, Комисија мора да утврди да ли се члан 6 § 1 ЕКЉП односи на тренутни предмет. Члан 6 § 1 ЕКЉП наводи, у релевантном делу:**

У одређивању грађанских права и обавеза или било којих кривичних оптужби против појединца, свако има право на поштено и јавно саслушање у оквиру разумног временског рока од стране независног и непристрасног суда који је успостављен законом [...].

44. Члан 6 § 1 ЕКЉП односи се на одређивања „грађанских права и обавеза“ појединца. Комисија напомиње да се поступак пред КСИЗ-ом односи на права жалиоца у односу на одређену стамбену имовину. Поступак се због тога односи на одређивање имовинског права жалиоца, права које је јасно „цивилне“ природе (видети пресуду Европског суда за људска права (ЕСЉП) у случају *Зандер против Шведске*, пресуда од 25. новембра 1993. године, *Публикације суда*, Серија А, бр. 279-В, стр. 40, § 27).
45. Члан 6 § 1 ЕКЉП у принципу се односи само на поступке пред „трибуналом“. Европски суд за људска права је изјавио да је трибунал „окарактерисан у суштинском смислу тог термина својом судском функцијом, односно одлучивањем о предметима унутар својих надлежности на основу правила закона и након спроведених поступака на прописан начин“ (ЕСЉП (Велико веће), случај *Кинар против Турске*, бр. 25781/09, пресуда од 10. маја 2001. године, *ЕКЉП*, 2001-IV, § 233). Поред тога, трибунал о коме је реч мора имати надлежност да испита сва чињенична и правна питања која се тичу случаја изнетог пред њим (видети ЕСЉП, *Олујић против Хрватске*, бр. 22330/05,

пресуда од 5. фебруара 2009. године, § 38). Међутим, да би се неко тело квалификовало као „трибунал“, члан 6 § 1 ЕКЉП не захтева од њега да буде „суд закона класичног типа, који је интегрисан унутар стандардне судске машинерије државе“ (ЕСЉП, случај *Кембел и Фел против Велике Британије*, пресуда од 28. јуна 1984. године, *Публикације суда*, Серија А, бр. 80, стр. 39, § 76).

46. У том контексту, Комисија напомиње да КСИЗ није био суд класичног типа. То је било тело за обраду масовних захтева које је издавало обавезујуће и применљиве одлуке (видети Уредбу УНМИК-а бр 1999/23 од 15. новембра 1999. године о оснивању Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбене и имовинске захтеве). Правила процедуре за поступке пред КСИЗ-ом су постављена у Уредби УНМИК-а бр. 2000/60 од 31. октобра 2000. године о Захтевима за стамбену имовину и Правилима о поступцима и доказима Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбене и имовинске захтеве, а КСИЗ је одлучивао о захтевима у супарничком поступку на основу правила закона. Ове одлуке су биле коначне и спроведене су од стране административног тела, ДСИП-а, а касније КАИ. Због тога је КСИЗ имала судску функцију, а члан 6 ЕКЉП се односи на поступке пред КСИЗ-ом (видети случај *Вучковић* Саветодавне комисије за људска права (ХРАП), бр. 03/07, мишљење од 13. марта 2010. године, § 34).

2. Сагласност са чланом 6 § 1 ЕКЉП

а. Аргументи страна

47. Жалилац тврди да је спровођење коначне и обавезујуће пресуде саставни део гаранција правичног суђења, јер само онда када је таква одлука спроведена права постају делотворна. Неоправдано продужавање спровођења судске одлуке доводи до кршења члана 6 § 1 ЕКЉП. Након подношења своје жалбе у мају 2002. године и доношења коначне одлуке у новембру 2006. године, поступак који се тиче спровођења коначне одлуке је још увек био на чекању када је жалилац уложио жалбу Комисији 15. септембра 2007. године. Он тврди да предмет није био исувише сложен, нити да је понашање „страна“ допринело одлагању поступка. Штавише, жалилац је претрпео значајну материјалну штету јер је живео као расељено лице током поступка пред КСИЗ-ом и док је чекао на спровођење одлуке. Он тврди да власти нису налазиле да је важно да се поштују правила о избацивању и да нису узеле у обзир материјално стање жалиоца као подстицај за брзо решавање предмета, тј. за избацивање бесправног станара и повраћај имовине жалиоцу у разумном временском року. Из ових разлога, жалилац тврди да је дужина поступка била инкомпатибилна са захтевом о разумном временском року.

48. СПГС, у својим примедбама са датумом од 16. септембра 2008. године, тврди да је КАИ спровела два успешна избацивања, а да је неуспех жалиоца да преузме кључеве имовине у договорено време и на договореном месту био узрок даљег поседуња његове имовине. Штавише, СПГС напомиње да, док је са једне стране жалилац могао да се обрати полицији у вези са незаконитим поседовањем његове имовине, КАИ је била спремна да по посебном основу спроведе додатно избацивање, али само у складу са њеном стандардном радном процедуром.

б. Процена Комисије

49. Жалилац се жали на дужину поступка спровођења одлуке КСИЗ-а од 16. новембра 2006. године. Он тврди да је „неоправдано продужавање“ тог процеса довело до кршења захтева о разумном временском року које је установљено у члану 6 § 1 ЕКЉП.
50. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права по питању спровођења судских одлука. Суд доследно сматра да члан 6 § 1 ЕКЉП свакоме обезбеђује право да о било каквим захтевима који се тичу његових грађанских права и обавеза одлучује суд или трибунала. То право би било илузорно ако би правни систем државе дозволио да коначна, обавезујућа судска одлука остане неспроведена на штету једне стране. Према Суду, било би незамисливо да члан 6 § 1 детаљно опише процедуралне гаранције које су пружене странци у спору – поступци који су праведни, јавни и брзи – а да се не заштити спровођење судске одлуке. Спровођење пресуде коју је донео било који суд се стога сматра као саставни део „суђења“ у смислу члана 6. Неоправдано дугачко одлагање у спровођењу обавезујуће пресуде због тога може прекршити одредбе ЕКЉП. Разумност таквог одгађања се одређује узимајући посебно у обзир сложеност поступка спровођења, само понашање стране која се жали и понашање компетентних власти, као и природу судске пресуде. Нека одлагања извршења пресуде се могу оправдати у одређеним околностима, али не могу, ни у ком случају, бити таква да наруше суштину права које је заштићено чланом 6 § 1 (видети, међу осталим пресудама, пресуду ЕСЉП, у предмету *Хорнсби против Грчке*, пресуда од 19. марта 1997. године, *Извештаји*, 1997-II, стр. 510, § 40; пресуду ЕСЉП, *Марини против Албаније*, бр. 3738/02, пресуда од 18. децембра 2007., § 126; пресуду ЕСЉП, *Бурдов против Русије (бр. 2)*, бр. 33509/04, пресуда од 15. јануара 2009., §§ 66-67).
51. Док се жалилац посебно позивао на право доношења одлуке у разумном временском року, Комисија сматра да је прикладније, узевши у обзир горе поменути судску праксу Европског суда за људска права, да размотри жалбу из тачке гледишта права приступа суду, нарочито права на спровођење коначне и обавезујуће судске одлуке.
52. Комисија напомиње да је КСИЗ усвојила своју одлуку о поновном разматрању 16. новембра 2006. године. Та одлука је коначно спроведена 24. јуна 2009. године, када је КАИ успешно избацила незаконитог станара. Тако да је било потребно више од две године и седам месеци пре него што је одлука успешно спроведена.
53. Међутим, Комисија напомиње да је њена надлежност ограничена у односу на наводна кршења која је починио УНМИК. Она не може да испита жалбе које се тичу чињеница или пропуста који су се догодили у тренутку када УНМИК више није имао одговорност.
54. У том погледу, треба приметити да је Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 од 4. марта 2006. године о Резолуцији о захтевима који се односе на приватну непокретну имовину, укључујући пољопривредну и трговинску имовину створила КАИ, као наследни орган ДСИП-а. Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 је убрзо након тога суспендована Уредбом УНМИК-а бр. 2006/50 од 16. октобра 2006. године о Резолуцији о захтевима који се тичу приватне непокретне имовине, укључујући пољопривредну и трговинску имовину. Члан 22 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/50 наводи да ће та уредба остати на снази све до 31. децембра 2008. године, осим ако је не продужи СПГС или „надлежни орган који га наследи“. У међувремену, на основу косовског устава, Скупштина Косова је

усвојила закон бр. 03/L-079 од 13. јуна 2008. године којим се мења Уредба УНМИК-а 2006/50 о Резолуцији о захтевима који се тичу приватне непокретне имовине, укључујући пољопривредну и трговинску имовину.

55. Одговор УНМИК-а на ову ситуацију је детаљно приказан у Извештају Генералног секретара које је упућен Савету безбедности Уједињених нација о Привременој управи мисије уједињених нација на Косову (S/2009/149), са датумом од 17. марта 2009. године, став 24 у којем се наводи:

„Уредба УНМИК-а бр. 2006/50 која се тиче Косовске агенције за имовину је истекла 31. децембра 2008. године. Београд је затражио од мог Специјалног представника да размотри продужетак мандата ове Агенције, а он се упустио у низ разговора са свим релевантним заинтересованим странама, укључујући и косовске власти. Међутим, сигнали који су долазили од косовских власти, као и од међународних заинтересованих страна које су укључене у поступак Агенције, до сада су били негативни. Истовремено, власти на Косову и међународни директор кога је наименовао Међународни цивилни представник/Специјални представник Европске Уније преузели су пуну административну контролу над Агенцијом, која тренутно ради у складу са законом који је усвојила скупштина Косова.“

56. Стога, Комисија сматра да се период њеног разматрања завршио 31. децембра 2008. године, када је истекла Уредба УНМИК-а бр. 2006/50.
57. Због тога једна година, један месец и петнаест дана, од укупног времена поступка спровођења које је трајало више од две године и седам месеци, спада у период који испитује Комисија.
58. Комисија напомиње да су се, пре успешног избацивања дана 24. јуна 2009. године, догодила друга избацивања 28. фебруара 2007., 19. априла 2007. и 19. јуна 2007. године. Прво избацивање је извршено у погрешној кући, док друго и треће избацивање нису довели до трајног уклањања станара из спорне куће или до усељења жалиоца у кућу. Комисија је свесна какве дубоке фрустрације мора да су изазвали ови неуспели покушаји код жалиоца, који је све време чекао на поновно преузимање своје имовине.
59. Међутим, Комисија не може а да не примети да је жалилац до извесног степена допринео одлагању тиме што није преузимао кључеве од своје имовине. У том погледу, Комисија се позива на члан 13.6 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60, који предвиђа да „свака особа која, без правног изговора, уђе у имовину тако што разбије печат може да подлегне уклањању са имовине од стране органа за спровођење закона“. Ову одредбу је КАИ тумачила у значењу да је била под обавезом да изврши додатно избацивање само ако је имовина поново поседнута у року од 72 сата од првобитног избацивања (видети изнад, § 23). Тако да се жалилац у ствари ставио у нелагодну ситуацију погоршавајући свој положај тиме што није преузео кључеве. Да је преузео кључеве своје имовине после било ког од два наводно успешна избацивања и да је касније пријавио да је имовина поново поседнута, КАИ би била у обавези да спроведе још једно избацивање. Уместо тога, жалилац је одбио да преузме кључеве, чиме је пребацио обавезу на полицију да спроведе свако избацивање. Међутим, пошто се никад није сматрало да је

имовина била у поседовању жалиоца, полиција је назначила да је КАИ та која треба да делује на захтев о избацивању, јер је полицији недостајала надлежност да делује у имовинским питањима осим ако имовина није поново поседнута (видети изнад, §§ 28 и 30). Тако да се жалилац у ствари ставио у ситуацију у којој се чини да ниједно тело није одговорно за спровођење избацивања.

60. Штавише, Комисија сматра да је накнадно одбијање жалиоца да следи стандардну радну процедуру КАИ, што му је у то време могло изгледати као разумно, заправо знатно допринело одлагању извршења одлуке у његовом предмету.
61. Без обзира на одлагање које је вредно жаљења у спровођењу одлуке донете од стране КСИЗ-а, а нарочито имајући на уму понашање жалиоца, Комисија сматра да ово одлагање није довело до лишавања права жалиоца да се спроведе коначна и обавезујућа одлука, бар не до 31. децембра 2008. године.
62. Према томе, није постојало кршење члана 6 § 1 ЕКЈП.

Б. Наводна кршења члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП и члана 8 ЕКЉП

63. Аргументи жалиоца који се тичу наводног кршења његовог права на поштовање његове имовине према члану 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП и права на поштовање породичног живота и дома према члану 8 ЕКЉП тичу се немогућности да станује у свом дому.
64. Комисија напомиње да је ситуација у међувремену добила правни лек и да жалилац сада има потпуно власништво над својом имовином. Према томе, чињенична основа на коју се жалилац ослања у вези са овим наводним кршењима више није тачна. Штавише, Комисија напомиње да се основа његових захтева базира на наводним неуспесима да се изврши одлука у његову корист. У светлу промене чињеничних околности након доношења одлуке Комисије о прихватљивости, заједно са налазима Комисије изнетим изнад у §§ 49-62, Комисија сматра да је стални статус жалиоца као жртве сумњив, у оквиру значења члана 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
65. У сваком случају, Комисија напомиње да се наводна кршења члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП и члана 8 ЕКЉП ослањају на аргументе жалиоца у односу на наводна кршења члана 6 § 1 ЕКЉП. Пошто није установила кршење члана 6 § 1 ЕКЉП, Комисија на сличан начин налази да није било кршења члана 8 Протокола бр. 1 ЕКЉП или члана 8 ЕКЉП из разлога који су изнети изнад (видети случај *Вучковић*, предмет ХРАП бр. 03/07, мишљење од 13. марта 2010. године, § 60; случај *Анђелковић*, предмет ХРАП бр. 11/07, мишљење од 17. децембра 2010., § 108).

В. Наводна кршења члана 13 ЕКЉП

66. Жалилац тврди да „крајња пасивност власти у спровођењу коначне одлуке КСИЗ-а [показује] да правни лек коме се тежило пред КСИЗ-ом није био делотворан“.
67. Комисија подсећа да су захтеви члана 6 § 1 ЕКЉП строжи него захтеви члана 13 ЕКЉП. Пошто је установила да нема кршења члана 6 § 1 ЕКЉП (видети изнад, §§ 49-62) и напомињући да не постоје одвојене жалбе у вези са чланом 13 ЕКЉП, Комисија мора да прогласи да не постоји кршење члана 13 ЕКЉП (видети случај *Вучковић*, предмет ХРАП бр. 03/07, мишљење од 13. марта 2010., § 60).

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- 1. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 2. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 1 ПРОТОКОЛА БР. 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 3. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 8 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 4. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 13 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА.**

Анила ПРЕМТИ
Заменик извршног службеника

Пол ЛЕМЕНС
Председавајући